quāte sunt hodie filie babylonis/ q̄ nesci-
unt cantica syon: ppter quas organa nr̄a
suspendim⁹? Quāti sunt filij edom/ q̄ nos
exinaniunt ⁊ exhauriūt leticia spirituali?
Compesce filias hierl'm ab infestatiōe di-
lecte. Utinā mihi dñe a filiab⁹ parcas ba-
bylonis. Dispar enī est ⁊ sat⁹ molestio: ve-
ratio malignantiū q̄z amantiū. Sz tam
nescio q̄ nostri tpis hui⁹ miseria. ipi amā-
tes facti sūt malignātes. Quāta maligna
tur hodie amic⁹ in sancto? Dixisse debui
inimic⁹/ sz dixi qd magis dolet. Ipi ami-
ci facti sunt inimici. Amici pfessione: ini-
mici affectōne. Specie amici/ sz amicicie
virtutē diffidētes. Amic⁹ Absalon qz fili
us: sz quāta malignitas est scelerat⁹ i san-
cto: filius in patre. Absalon in dauid. Ab
salon par patris dr. Bonū plane nomen
sz ipe nois hui⁹ virtutē abnegabat. Affe-
ctauit regnū: incestauit cubile Felix tamē
dauid/ cui inter tot filios nō nisi vn⁹ pse-
cutor erupit. Quē mihi dabis hodie iter
magistros/ cui nō nisi vnus absalon insi-
dietur. An nō quasi absalones sunt qdaz
qui (sicut scriptū est) pacē pdicāt: ⁊ mor-
dent dentib⁹? Affectāt locū patris: fedant
cubile/ dū prauis susurrijs socios corrū-
punt/ ⁊ subuertūt corda innocentū/ in q̄-
bus patris spūs suauiter q̄escebat. Imi-
tatione Absalon est/ qui magistri ⁊ locum
sibi arrogat/ ⁊ vite derogat/ pacē pdicat/
⁊ mordet dentib⁹. Malus est morsus/ de
quo dicit. Dulce est enī in ore eius maluz
⁊ abscōdit illud sub lingua sua. Abscōdit
donec euomat in tpe virus collectū. Quā
ta malignat amic⁹ in sancto. Denicz que
nō videt suspicat? Posuerī (inq̄t) signa sua
signa/ ⁊ nō cognouerūt. Ponūt q̄ nō inue
niunt. Ponunt q̄ praue postea exponunt
Signa (inq̄t) sua: seipos enī in signuz po
nunt: cū ex sue prauitatis regula alios me
tiunt. Signa (inq̄t) q̄si dicat/ tm signa/ et
nō veritatē. Signa: nō certitudinis/ sz su
spitionis. Et nō cognouerūt. Nō enīz co
gnitione/ sz pjectura nitunt. Malignat i-
imicus in sancto In q̄ sancto? In sancto
sanctorz. In sctō q̄ dicit. Qui vos spernit
me spernit. Temerariū est (vt dicit apl's).
alienū seruū iudicare. Tu g q̄ es q̄ domi-
nū tuū iudices? Qui enī potestatē dijudi
cat/ ordinatōem dei dijudicat. Denicz cō
querit ⁊ dicit. Tulerūt a me boīes iudici
um meū. Filij hoīm ⁊ q̄ diligit⁹ vanitatē
⁊ querit⁹ mendaciū? Vanitatē vtiqz dili-
gitis plātōis: ⁊ ideo querit⁹ in plātis no-
stris mendaciū praue suspitiōis. Vani eī
filij hoīm/ mēdaces i stateris/ mēdaces in
iudicijs. Et vtinaz p minimo mihi sit ab
humano die iudicari: dū eterni diei expe-
cto iudiciū. Quom (inq̄t) accepo tps: ego
iusticias iudicabo. Ipe iust⁹ iudex tēpus
expectare se dicit vt iusticias iudicet: et tu
tibi añ tps assumis iudiciū? Pater omne
iudiciū dedit filio: ⁊ tu tibi qd nō accepi-
sti iudiciū assumis/ ⁊ ß in patrē? Uid ne
forte in eū patrē a q̄ omis paternitas i ce
lis ⁊ in terris noiat. Uipperea generatio
matrē suā comedit/ ⁊ dente venenato do-
ctoris vitā corrodit. Nō sunt iste filie hie-
rusalem: pacis filie: sz babylonis/ quādo ī
crepabis illas/ ⁊ dices. filie babylonis no
lite flere sup me sz sup vosipsas flete. Sicq̄
dem improperia eorz q̄ vices tuas gerūt:
in te redundār: nec est murmur eorz ō nos
sed ptra dñm. Parcite g a murmuratione
que nō pdest vobis/ ⁊ alijs nocet. Tu do
mine/ tu pot⁹ obstrue os loquentiū iniq̄.
⁊ ne claudas ora te canentiū. Sz quid iā
nūc querelis his vlter⁹ imoror. Non id
nūc gero ppositi/ vt nr̄a defleam: sz vt alie
na cantē. Sufficiat paucis nostra deplo-
rasse. Iā a lamētis reuertor ad cātica. Il-
lo nobis animū pstante ⁊ os ⁊ ociū q̄ co-
hibz inq̄etos a spōse somno xps ihs vna
cū patre ⁊ spūsctō regnās p omnia secula
Amen.

Sermo. xv.

Que est ista que

q ascēdit p desertū q̄si virgula fumi
er aromatib⁹? Uidete frēs sicut ⁊
videt⁹ q̄z sit efficax ad īcremēta gr̄az tran-
q̄llitas mētis: q̄les metat fruct⁹ d interna
q̄ete xpi dilecta. Uidete (inq̄z) q̄lis pcedat
d spōsi āplexu. Qualis g pgredit: a me ne
q̄sierit⁹/ spōsi pot⁹ sup ß sodales psulite.
Quid si ⁊ ipis q̄si noua ⁊ isolita d secreto
dilecti sinu pcedit? Noua plāe: nā ipa no-
uitas admiratōz iducit. Que ē ista q̄ ascē
dit? Attēde pfectū. In supiorib⁹ custodes
interpellat ⁊ d visiōe rogat dilecti. Dic ipis
custodib⁹ admirāda prūpit ⁊ noua sb spē
qd ni ī noua pcedat d pplexu dilecti: ipe ē
eī q̄ de se dr. Ecce ego oia noua facio/ etiā

que noua sunt ipe renouat. Puta camin⁹ est: aurū admouc. Si purū est purgatius reddit: ⁊ rutilās metallū recentē de fornace fulgorē educit. An nō camin⁹ christ⁹? Ignitū (inquit psalm⁹) eloquiū tuū vehementer. Hoc camino decocta non potest nisi noua ⁊ velut altera ꝓdire creatura in xp̄o. Deniq; ⁊ ipsi⁹ dū oraret spēs facta ē altera: sz tibi altera cū oras ei⁹ fit spēs. naz in se manēs vn⁹ innouat om̄ia. Altera facta ē corꝑalis dñi spēs quom oraret: ⁊ voluit ꝑ hoc in mente tua orationis cōmendare virtutē ꝙ illa sit que te in intimis alterum faciat ⁊ nouū cōmutet in hominez et meditatio innouet. Nos (inq̄t apl'us). reuelata facie gl'iam dñi speculātes / ī eandem imaginē trāsformamur. hoc est. ī eandem quā intuemur / trāsformamur. Forte ⁊ spōsa de speculatōis archano ea quaz intuebat̄ spōsi imagine vestita ꝓdijt. Noua plane: nā sodaliū circa ip̄am admiratō nouitatē ꝓtestat̄. Que est ista que ascēdit? ac si dicat. nō est cū illa sicut heri ⁊ nudiusterti⁹. Nō iam ampli⁹ circuit ciuitatē. nō discurrit ꝑ vicos / ꝑ plateas / ꝑ vigiles Nō errabunda vagat̄: sed itinere directo ascendit. Que est in hacipsa hec tā subita nouitas? Que est ista que ascēdit / ⁊ ascendit ꝑ desertū? Desertū vere ⁊ aridū ⁊ sterile reputat seculū om̄e hoc ꝑ quod ascēdit. ⁊ quanā ratiōe nobis factus deserti hui⁹ odor sicut odor agri pleni: ⁊ quasi ei bene dixerit dñs? Quantos trahit ad se deserti hui⁹ odor mortis ad mortē. Inanitas ē quā putatis vbertatez. Deniq; terra sitis est / ⁊ imago mortis / sicut dicit Hieremias ꝓpheta. Terra (inq̄t) sitis. Cupiditates enī mundanas magis irritat q̄ꝫ satiat Infructuosa ē ista quā putas plenitudo ⁊ si q̄d est fruct⁹ / id fluxū est: ⁊ mutabilitate sua mortis p̄fert imaginē. Quomō vbi mortis vides imaginē odorē vite sentire te reputas? Odorē vite christi spirat vbertas. Ipse enī est ager vere plen⁹ / ager fertilis / ager cui bñdixit deus pater. Aliū preter istū agrū sponsa nescit: sed desertum reputat ⁊ terrā salsuginis. Que est ista q̄ ascēdit ꝑ desertū? Sed nō fuerit cor tuum inculcatū inimici vomere: sed nō fuerit eius irriguū stillicidijs: impinguatū rore. Sz non que sup̄seminat zizania in te leta luxurient: immo ne nascātur quidē quasi fecūdo in solo. Sterile sit cor tuum ne tale vl' germen proferat / vel semen suscipiat. Anima (inquit) mea sicut terra sine aqua tibi. Bonum desertū talis anima. bonū etiaz desertum caro integra: caro intacta: caro ī mundis non exarata cōcupiscentijs. caro carnalis voluptatis nesciens semīa. Qui enim seminat in carne / de carne metet corruptiōem. Bonū deniq; desertū aluus ꝟginalis. Talis erat beate illius ⁊ specialis virginitatis vterus / quē nullius impudici mot⁹ affectionis īmunde temerauit lesio. Caro ipsi⁹ sicut terra deserta ⁊ inuia ⁊ inaquosa in qua christ⁹ apparuit. Non tamen deserta penit⁹ q̄ xp̄m parturiuit: irrigua est: sed fluētis virtutū. Iō quasi puteus dicit̄ aquaꝝ viuentiū / q̄ fluūt impetu de libano: q̄ virginal' mūdicie candor speciales refundat gratias. Ort⁹ ꝯclusus vēter eius: castimonie virginalis disciplina eo ꝙ integritatis sepē carnalis desiderij n̄ dissipauerit ardor. ꝓpterea vitalibꝫ irriguus aquis fructū dedit in tempe suo. Vis audire qualem hec terra deserta dedit fructum? O see te docz qui dicit. Adducz dominus ventū de deserto vrentē / ⁊ desiccabit venas mortis. Quis ali⁹ mortis desiccauit venas nisi xp̄s iesus / quē nobis ītemerati ventris desertū refudit? Et bñ vētus: quia sp̄us añ faciē nr̄am christ⁹ dñs Deniq; dictus secūdus Adā: in spirituz viuificantē. Hui⁹ flatu apostolice nubes volant: quas Isaias mirat̄. Quid miruz si vent⁹ d̄r quem ⁊ nubē legis? Ascēdet (inquit) de⁹ sup̄ nubē leuem. Nec hic leuē q̄si vagā ⁊ instabilē accipias: sz leuitat̄ intelligentiā ad sp̄ualē aptitudinē trahe ꝙ corpus incorruptibile nullā aīme grauitatē attulerit / nec depressit terrena cōmoratio sensum multa īmo cuncta cogitantē. An nō q̄si venti facti sunt om̄es q̄ sp̄uali leuitate a terrenis elapsi: cōuersatōem sibi ī celo collocāt? Sed ip̄e speciali rōne vētus / q̄ reliquoꝝ ambulat sup̄ pennas ventoꝝ: ⁊ spirituū omniū ꝟtutes excedit. Iure ergo ventū eū vocat: nomīat ⁊ ventū vrentem. ꝙ eius flatu peccati sint in nobis frigora resoluta: ⁊ captiuitas nostra cōuersa tanq̄ꝫ torrens in austro. Hui⁹ se estu exustos discipuli senserūt quom dicerēt. Nō ne cor nostrū ardens erat in nob / dū loq̄retur? Et nescio si vspiā libentius spirat q̄ ī

caste ⁊ illese integritatis deserto ⁊ inuio.
Hec loca libēter ꝑflat/⁊ casti corꝑis ani/
mam charitatis feruore decoquit/⁊ spūa
libus liquefactā ꝺsideriis tenues resoluit
in vapores/⁊ veluti fumi virgulā exurge
U re facit. Que est(inquit)illa que ascendit ꝑ
desertū quasi virgula fumi. Et bonuꝫ de/
sertum caro castitatis exhausta ⁊ desicca/
ta virtute:que nullā delectatōnis immun
de nebulā exhalat/nec ignē extinguat/sed
nutriat quēadmodū flatus succendit Ig
nis hic aromaticā si inuenerit animā/suc
cendit/⁊ alterā cōmutat in speciē: ⁊ quasi
virgulā fumi exhalat in suꝑiora. Quasi ꝟ
gula(inquit)ꝙ ꝑ cogitationū disciplinaꝫ
ab exteriori sit ad interiora cōstricta:et ab
inferiori ad suꝑiora directa/ quasi virgu/
la ꝙ sese ad seiꝑam colligat ⁊ supra se por/
rigat. Sed quid sibi vult ꝙ illā fumi vir
gule comparat? An forte ꝑ hoc īnuere vo
luit ꝙ nō sit ꝑpetua ac solida spiritual' hu
ius suauitatis gratia/⁊ mētis ascensus/sꝫ
facile sicut fumus liquescat? Suauis est
plane ⁊ om̄ino spiritualis vapor fumi/in
quē se aromata cōcremata relaxant. Sed
ego virgule isti tenere ⁊ delicate/turbines
metuo.ne illā ventorū flabra diuerberent
ne circūferat procella curaꝝ/⁊ temptatio
nis aura illā dissoluat/⁊ cedat om̄i vento
Exempla nobis metū suadent. Multos
enī videmus ⁊ dolem⁹ tam insperato ces/
sisse q̄ꝫ subito erupisse. Meditatiōe subti
les sunt:orationis īpensi studio:pingues
gratia:deuotione quadā dulci vberes:ef/
fusi in lachrymas:quom subito leuis im/
patiētie occasio q̄libet spiritualis has cō/
tristat delicias ⁊ exhaurit. An nō ergo q̄si
fumus tā facile euanescens gloria. Jure q̄
si virgula fumi talis ascensio/ que vel pro
pria mutabilitate deficit/vel accidēti mo/
leste cedit. Ego tamen nō audeo suꝑ spon
se persona fumū pro defectu interpretari.
At si tu ꝯtentiose resistis:eū tibi do defectū
accipere/quē tibi psalmus cōmendat De
fecerunt oculi mei in eloquiū tuū. Defecit
X in salutari tuo anima mea. Utinā hoc do
mine defectu attenuent̄ oculi mei ⁊ defici
ant. Utinā hoc defectu deficiat anīa mea
ꝺficiat ⁊ liquescat:⁊ eloquio tuo calefacta
eloquio vehemēter ignito ab om̄i crasso ī
tellectu:⁊ in tenuiorē spiritualis habitudi
nis curā laxetur. Utinā si quid fuerit in
me torpulente intelligētie ⁊ hebetis deside
rij in subtilioris gratie vsum deficiat: ⁊ at
tenuatione quadā/⁊ acumine spirituali a
crassitudine sua vertatur in gloriā fumi.
In talem vtinā deficiat fumū anime vir/
tus Et non deficiat sicut fumus:ne dicat
Defecerunt sicut fumus dies mei. Aliud
est omnino ita deficere sicut fumus:vt om
nino non sis. Aliud ita deficere: vt sic̄ fu/
mus attenuatus animo ⁊ spiritualis sis.
Bene defecerat psalmista:quom diceret.
Concupiscit ⁊ deficit anima mea in atria
domini. Quonā enim modo non deficit
quē Christus inflāmat? Ignis ipse est si/
cut scribitur/⁊ ignis cōsumens. Qui (in/
quit)approximat ad me/approximat ad
ignem. Quis mihi dabit vt hunc possim
ignē ligare in sinu meo: vt inflammet cor
meū:renes cōmutet ⁊ ad nihilum me redi
gat. Jure quasi virgula fumi ascēdat que
de calore processit cubiculi.de verbi igni/
ti complexu Suaues tua flamma christe
vapores euomere solet:⁊ odoris aromati
ci fumum ꝓducit. Quasi virgula(inquit)
fumi ex aromatibus. Et fumū lego qui ꝺ
Leuiathan ore ꝓcedit. Et itē fumū de pu
teo abyssi ꝓdeuntē/sed non ibi virgulam/
nō aromata lego. Nihil ibi directū: nihil
dulce:sed horror summ⁹ ⁊ ordo null⁹. Fu
mus horroris est qui de puteo ꝓcedit ab
yssi. De hoc fumo impij dixisse leguntur.
Fumus afflatus est in naribꝫ nostris: et
sermo scintille ad cōmouendū cor nostrū.
Meis autē Jesu bone naribus fum⁹ af/
fletur quē tuus ignis agit:⁊ de camīo tuo
sermo scintille ad cōmouenduꝫ.immo ad
cōmutandū cor meū. Ignis tu⁹ ignis cō
sumens est:vicia si inuenit cōsumit:⁊ con
fessionis fumū emittit. Sed nō est iste fu
mus ex aromatibꝫ. Qui tāgit(inq̄t)mon/
tes ⁊ fumigant. Bon⁹ ignis q̄ tumores ex
tenuat animorū:⁊ attactu suo elatiōes ter
renas ꝑ emissos pnīe fumos euanescere
facit. Sed alteri⁹ odoris ⁊ gr̄e fumus est
quē aromata cremata refundunt. Ignis
iste ignis quem dn̄s misit ī terrā:⁊ voluit
vehemēter accēdi/ nō tm̄ vicia ꝯsumit: sꝫ
virtutes ipas in suauioris gratie affectuꝫ
cōmutat. Aromata quom ītegra sūt/olēt
suauiter.sed hoc igne liquefacta alium lō
ge spirant odorē. Hui⁹ odoris fragranti/
am sentiētes in spōsa:spōsi sodales mirāt̄ Y

ꝛ dicũt. Que est ista que ascẽdit ꝑ desertũ quasi virgula fumi ex aromatibꝫ myrrhe ꝛ thuris ꝛ vniuersi pulueris pigmẽtarij? Habes in myrrha cõtinentie virtutez: in thure orationis studiũ: in puluere pigmẽtario ĩter virtutũ copias cordis ꝯtriti humilitatẽ. Et bona myrrha que carnalẽ petulantiã reprimit: ꝛ fluxos motꝰ lasciuire nõ sinit/ ꝛ carnẽ nõ esse carnalẽ compellere nitit̃. Sꝫ ꝯtinentie nostre myrrha corpulenta videt̃ ꝛ minꝰ castigata ꝛ q̃si vicina carni nõ fuerit/ hoc igne celesti/ ꝟ amoris diuini feruore liquefacta. Bona q̃dez ꝯtinentie mirrha/ q̃ ꝑgentẽ ad illicita cohibet appetitũ. sꝫ alterꝰ est suauitatis ꝛ g̃tie: qñ charitatꝫ ardore liquescẽs crassum omnẽ ꝛ carnalẽ nescit affectũ. Quid vero thus? Nõne ip̃m est odoris exigui dũ integritas illi ꝛ corpulẽtia sua mãet? Quom vero flãmis subactũ effluere cepit in odoriferos totũ fumos expirat. Simili rõne nõne tibi videt̃ crassa ꝛ pigra oratio ꝛ corporea quadã tarditate segnis igniti ꝛ intimi eloquij si nõ fuerit ꝟtute succẽsa? Utiq̃ in thure ego accipio orõnis materiam ꝛ in fumo gr̃am. Dirigat̃ (inq̃t) oratõ mea sicut incẽsum in cõspectu tuo. Nescit itinere directo ad deũ ire oratõ que succensa nõ fuerit. Oratio q̃ frigido fuerit de corde expressa/ subito relabit̃. nec potest esse ꝑpetua q̃ nõ est ꝓmpta. Vim patit̃/ ꝛ non est sui iuris. Sꝫ nec sui iuris est plane succẽsa oratio. Illa cõtra conatũ reprimit̃: ista supra conatũ arripit̃. Illa conat̃ ꝛ recidit ista p̃ter conatũ ascendit. Illa violẽter dirigitur. ista volũtate fert̃. Illa vix exhibet̃ ista nec cohibet̃. Illa laboriosa: ista libera Illa tristis: ista leta. Illa bona: sꝫ ista optima. Deniq̃ est oratio tẽperate media inter frigidã ꝛ feruidã/ illã excedens: sed nõ accedens ad istã. Et (vt sic dicã) prima coacta est. secũda directa. tertia abrepta. Prima (vt sic dicã) sitiens. secũda sobria. tertia ebria est. Ista enĩ est que mente excedit deo. Ideo ascendit quasi virgula fumi ex aromatibꝫ myrrhe ꝛ thuris ꝛ vniuersi (inquit) pulueris pigmẽtarij. Myrrhe ĩ puluere pigmentario humilitatis exp̃ssit virtutẽ/ q̃ ea de magnis meritis nil magnuz sentire nouerit. nõ altũ sape sꝫ humili extimatione reliquaꝝ attenuet merita ꝟtutũ ꝛ eaꝝ soliditatẽ quasi ad quandã pulueris exiguitatẽ deducat. Et bene post oratõis cõmẽdationẽ sub figura pulueris pigmẽtarij de humilitate subiũxit. Oratio enim humiliãtꝫ se nubes penetrat. imo sine humilitatꝫ gr̃a oratio q̃libet acuta: hebes tñ est ꝛ tristẽ refundit odorẽ elate myrrha castitatis/ neq̃ fluxos carnaliũ bñ restringit motus cogitationũ. Cõtinentie myrrha que animũ in sup̃bie fumũ lasciuire ꝑmittit. Cõtritione multa pigmẽta redigũt̃ in puluerẽ. Et bona cõtritio/ qm̃ corꝯtrituz ꝛ humiliatũ deus nõ despicit. Bona plane cõtritio que nihil relinquit indiscussũ nihil tumidũ/ nihil nõ humiliatũ ne in ꝟtutibꝫ ip̃is iusticias ip̃as dijudicat: et arguit nõ modo de peccato/ sꝫ de iusticia et de iudicio. An nõ quasi ꝯminuit quod redarguit̃? An nõ quasi humiliat̃ iusticia q̃ dijudicat̃? In veritate (inq̃t) tua humiliasti me. Nõ omniũ est hoc dicere. Infirmiores in vanitate sua humiliant̃. ꝑfectiores in veritate dei. Nõ potest vanitas veritatem dijudicare: sꝫ veritas vanitatẽ: ꝛ veritas veritatẽ. Sp̃ũs enĩ dijudicat omnia Qđ humano solidũ ꝛ integrũ videbatur iudicio: quom ĩuenerit sp̃ũs veritatꝫ euacuat ꝛ cõminuit illud. In sp̃ũ enim vehementi cõterunt̃ virtutũ pigmẽta in puluerem/ ꝛ iusticia iudicat̃. In turbine (inquit Job) cõteret me. In turbine spiritus sui/ sp̃ũs vehemẽtis: in turbine sp̃ũm meũ arripientis. In ꝟ turbine cõteret me: ꝛ multiplicabit ĩquit vulnera mea. Integra mihi videbat̃ añq̃ veniret sp̃ũs vehemens iusticia mea: sꝫ ip̃e dijudicat. ipse conterit ip̃e vulnerat: ꝛ multipliciter ꝯfringit bonoꝝ p̃sumptionẽ meritoꝝ sauciã ꝛ lãguidam humanã docet esse virtutẽ. Utinaz mihi hoc mõ ꝯteri obueniat/ redigi ĩ puluerem omniũ bonoꝝ affectuũ: piaꝝ meditationũ. Utinã Jesu bone turbo spiritus tui talẽ anime mee puluerẽ afflet de plateis celestis hierl'm: vt in hoc puluere calefiam. in puluere sedeã. in puluere dormiam sꝫ puluere pigmẽtario. Beatꝰ q̃ ĩ hoc puluere morat̃: cui suaues/ ꝛ sp̃ũaliter pulueree cogitatiões vndiq̃ labunt̃. Expgescimini (inquit) ꝛ laudate q̃ habitatis in puluere. Deniq̃ et sp̃õsa đ felici expergefacta somno/ quasi virgula fumi exurgit ex aromatibꝫ vniuersi puluerꝫ pigmẽtarij. Vniuersi inquit. Et ꝟitas ip̃a bonoꝝ vniuersi